

Redactare: Martin Zick
Corectură: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CASPAR, FRANZ

Fridolin : un teckel, o zgardă pierdută și o mare aventură / Franz Caspar ;

il. de Hans P. Schaad ; trad. din lb. germană de Viorel Zaicu. – Ed. a 3-a. –

Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4102-1

I. Schaad Hans P. (il.)

II. Zaicu, Viorel (trad.)

821.112.2

Fridolin

Ein Dackel, ein verlorenes Halsband und ein großes Abenteuer

Franz Caspar

Copyright © 1958 Franz Caspar, first published by Benziger Verlag

Copyright © 2015 Orell Füssli Verlag AG, Orell Füssli Kinderbuch

Illustrations copyright © 1958 Hans P. Schaad

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate
intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

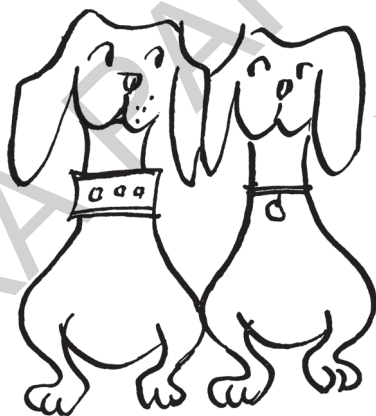
FRANZ CASPAR

FRIDOLIN

*Un teckel, o zgardă pierdută
și o mare aventură*

Ediția a III-a

Ilustrații de Hans P. Schaad

Traducere din limba germană de
Viorel Zaicu

Editura Paralela 45

CUPRINS

De ziua lui, Fridolin primește un cadou frumos.....	7
O plimbare cu final neașteptat.....	17
Fridolin e salvat, dar fără zgardă.....	31
Din nou cu trenul.....	41
O baie rece dis-de-diminează.....	52
Fridolin se rănește și e ajutat de un doctor prietenos.....	58
Hoții la hotel.....	68
Fridolin intră în acțiune, dar primejdia e mare.....	78
Fridolin se plimbă cu funicularul și nimerește într-o furtună.....	90
În cuibul vulturului.....	102
Fridolin o găsește pe Lisa, care știe ceva.....	118
Apare zgarda, însă Fridolin ajunge la beci.....	128
Drumul spre orașul cel mare e lung, iar Fridolin e hămesit.....	140
Fridolin întâlnește un bărbat cu o flașnetă.....	150
Are loc o luptă, dar se termină cu bine.....	160
În sfârșit, acasă!.....	173

DE ZIUA LUI, FRIDOLIN PRIMEȘTE UN CADOU FRUMOS

Fridolin o știa prea bine: un teckel nu putea duce o viață mai bună.

Locuia cu Willi, stăpânul lui, într-o căsuță din centrul unui orașel. Dimineața, la prânz și seara Willi îi umplea castronul cel mare. Iar când nu era la școală, se jucau amândoi în iarbă, ori se duceau până la râu sau în pădurea din apropiere.

Seara coșul cald îl aștepta în bucătărie. Acolo dormea Fridolin toată noaptea, neîntors. Deschidea ochii abia dimineața, când mama lui Willi intra în bucătărie. Apoi se scutura, se întindea și începea să adulmece în jur.

Așa s-a întâmplat și în ziua aia. Mama s-a uitat la ceasul din perete și și-a șters mâinile pe șorț. Fridolin

atât aștepta. A sărit din coș și i-a luat-o înainte, pe scări în sus. Mama a ciocănit la ușa camerei lui Willi.

— Willi! a strigat ea. Trezirea!

De îndată ce s-a deschis ușa, Fridolin a dat buzna și a sărit în patul băiatului. Însă Willi și-a tras pătura peste cap.

— Sforăie de parcă nici n-ar ști ce-i aia școală, a zis Fridolin.

A luat pătura de un colț și a tras-o de pe pat. Willi a sărit în capul oaselor și a început să se frece la ochi.

— Ce?! E deja dimineață? a întrebat el.

— Și dacă e, ce? a zis Fridolin. Vezi și tu, soarele a răsărit de mult. E vremea să mergi la școală!

— Să merg la școală? a întrebat Willi. Nu e nicio grabă. Mai întâi trebuie să te întreb ceva important.

Făcând ochii mari, Fridolin își privea mirat stăpânul.

— Ceva foarte important, a repetat Willi. Mâine e ziua ta, împlinești un an. Așa că o să-ți fac un cadou. Tati a zis că pot lua din pușculiță câți bani vreau. Azi îmi dă cheia.

Fridolin a căscat și s-a culcat pe podea.

— Nu-ți bate capul, a zis. Mă descurc și fără cadou. Nu-mi trebuie nimic. Mai bine păstrezi banii ca să-ți iei patine cu roțile.

— Dar poate-ți dorești și tu ceva, a insistat Willi. Ce-ai vrea? Trebuie să cumpăr azi, altfel o să fie un cadou întârziat!

— Willi! a strigat mama. E șapte și jumătate. Ce tot faci acolo?

— Deja șapte și jumătate! a strigat Willi și a sărit din pat. Acum trebuie să mă grăbesc!

S-a spălat repede pe ochi, s-a îmbrăcat și a coborât în fugă scările. La bucătărie a mâncat în grabă pâinea cu miere și a băut laptele.

— Mami, i-ai dat micul-dejun lui Fridolin? a întrebat Willi. E cam târziu. Am avut de discutat cu el niște chestii importante.

Și-a luat ghiozdanul și s-a repezit la ușă.

Fridolin a sărit pe pervaz să se uite după Willi, care deja era în stradă.

— Nu uita! i-a strigat Willi. Gândește-te ce vrei. La prânz trebuie să-mi spui.

Apoi a luat-o la goană.

Orarul ceasului din turla bisericii se apropia de opt.

Willi s-a întors cu o oră înainte de prânz. Fluiera vesel, ca în fiecare zi în care nu avea școală după-amiază.

— Ei, Fridolin?! l-a întrebat el pe teckelul care stătea covrig în coș. Ai descoperit ce ți-ai dori de ziua ta?

— Ziua asta! a oftat Fridolin încrețindu-și fruntea. Dacă e chiar așa de obligatoriu, ia-mi un cârnat de la măcelărie. Unul lung. Nu e chiar așa scump.

Fridolin a mâncat la bucătărie, ca de obicei. Când s-a întors în sufragerie, Willi stătea la masă. Terminase și el de mâncat. În fața lui stătea porcușorul-pușculiță, galben și rotofei pe care scria cu negru: **Pune deoparte, dacă vrei să ai la nevoie.**

Willi a pus monedele în fișicuri.

— Știi ceva? a zis el. Oricum patine cu rotile o să-mi cumpere tata, când o să iau note bune. Din banii strânși de mine îți iau ție ceva. Ceva frumos, indiferent cât ar costa.

A băgat banii în buzunarele pantalonilor.

— Așa mult costă un cârnat? a întrebat uluit Fridolin. Mergem acum să-l luăm?

— Nu, azi rămâi acasă, i-a zis Willi. M-am gândit la un alt cadou pentru tine. Dar e secret!

— Și față de mine... a mormăit Fridolin și s-a dus înapoi în coș.

I-ar fi plăcut o plimbare cu Willi pe malul râului. Dar ce poate să mai facă un cățel când e obligatoriu să primească ceva de ziua lui?

S-a făcut covrig pe pernă, pregătindu-se pentru somnul de amiază. Și a visat că de ziua lui primește un cârnat lung de tot. Din care mănâncă o zi întregă, fără pauză. Și, pe măsură ce mănâncă, în loc să se scurteze, cârnatul se face și mai lung.

Se înserase când s-a întors Willi. Ținea în mână ceva învelit în hârtie maro. Fridolin sărea pe lângă el, încercând să înhațe pachetul.

— Stai, stai! a strigat Willi. Asta e surpriza!

Pe urmă s-a dus în camera lui și a închis ușa după el. „Ce-o fi în pachet?“ s-a întrebat Fridolin adulmecând în jur. „Nu e cârnat. Mi-ar fi mirosit până acum. Are mai degrabă miros de pantofi noi. Doar n-o avea de gând să-mi ia pantofi de ziua mea!“

Toată seara l-a bătut pe Willi la cap:

— Haide, spune-mi ce e!

Iar când ușa camerei lui Willi s-a deschis în sfârșit, a dat buzna înăuntru și a luat la mirosit toate sertarele și colțișoarele.

— Nu fi așa nerăbdător, i-a zis Willi. Mâine-dimineață o să-ți primești cadoul. E splendid!

„Miroase a pantofi noi“, cugeta Fridolin în coșul lui, după ce luase cina. „Dar nu are formă de pantofi. Și e ceva splendid, după cum zice Willi. Nu mai pricep nimic!“

Pentru prima oară în viața lui, Fridolin n-a putut să doarmă. Se trezea întruna și se uita la lună, care strălucea în fereastră. Abia spre dimineață a căzut într-un somn adânc. Iar când a deschis ochii era lumină.

Willi a îngenuncheat lângă coș.

— Salut, Somnorilă! La mulți ani! i-a strigat el smotocindu-l. Să fii fericit și să sperăm că o să rămânem împreună pentru totdeauna!

Fridolin a sărit din coș și a început să cerceteze nedumerit prin preajmă.

— Mulțumesc, mulțumesc! a zis el întinzându-și botul în aer. Miroase a pantofi noi!

— Uite-ți cadoul! a zis Willi, întinzându-i pachetul maro.

Teckelul a făcut un salt și i l-a smuls din mână, după care a făcut hârtia ferfeniță. Și – ce să vezi? O zgardă.

O splendidă zgardă roșie, pe care străluceau niște minunate ținte aurii.

Fridolin dădea din coadă disperat. Așa făcea de fiecare dată când era din cale-afară de bucuros. Mai întâi a mirosit bine zgarda, pe toate părțile. Apoi a luat-o în dinți și a dat niște ture prin bucătărie. La urmă a pus-o pe perna din coșul lui.

— O zgardă, o splendidă zgardă! a făcut el. Veniți cu toții să vedeți! De când mi-am dorit așa ceva! Acum pot să mă plimb cu zgardă la gât, ca un câine mare!

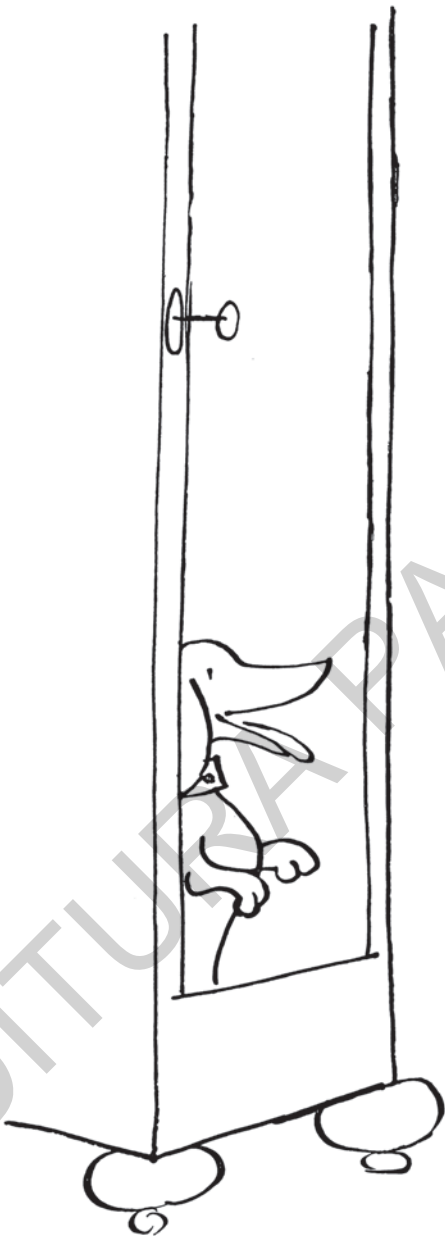
Willi s-a așezat la masă și a început să mănânce.

— Acum mănâncă-ți iute micul-dejun, i-a zis el lui Fridolin. Pe urmă poți să mă conduci până la școală, cu noua ta zgardă la gât.

Dar Fridolin nu mai putea să rabde.

— Te rog, Willi, pune-mi-o la gât! Vreau să văd cum arăt cu ea!

Băiatul i-a prins-o la gât, iar teckelul a dat fuga la șifonierul cel mare. Acolo era o oglindă care se întindea până aproape de podea. Fridolin s-a postat în fața ei și s-a studiat din toate unghiurile.

EDITURIA PARALELA 45

— Ia te uită! a zis el. Acum sunt cel mai frumos cățel din oraș!

— Și eu cred la fel, a zis mama. Arăți ca teckelul unui prinț. Dar acum, hai! E opt fără cinci!

Willi și-a luat ghiozdanul și a plecat, însoțit de Fridolin. La școală l-a scărpinat pe gât în semn de rămas-bun și i-a zis:

— Acum să te duci acasă! După-amiază mergem la plimbare.

În fața intrării stăteau doi puști.

— Fridolin! i-au strigat ei. Ai primit o zgardă?

— Da! le-a răspuns mândru teckelul. Azi e ziua mea. Iar zgarda e cadou de la Willi. Acum sunt un câine în toată regula.

S-a sunat, iar copiii au intrat la ore. Fridolin a rămas singur în curtea școlii.

O PLIMBARE CU FINAL NEAȘTEPTAT

Fridolin a mai stat o vreme în curtea școlii, trăgând cu urechea, poate-poate prin una dintre ferestrele alea mari se auzea vocea lui Willi. Pe urmă a dat un ocol clădirii și a luat-o spre casă.

— Bună, Fridolin! auzi deodată pe cineva.

Era poștașul. Teckelul dădu fuga la el.

— Ce ai la gât? îl întrebă poștașul. De când porți tu zgardă?

— Azi e ziua mea, răspuse Fridolin. Willi mi-a făcut cadou zgarda asta.

— E o zgardă splendidă, zise poștașul. Ai grijă să n-o pierzi!

— Sigur că am grijă, făcu Fridolin mergând țănoș prin fața băcăniei de pe strada principală.

„Aș putea să le arăt și lor puțin zgarda“, își zise el și intră.

— Bună, Fridolin! îl salută băcanul Müller. Cu ce să te servesc? O, dar ce zgardă splendidă ai! N-am mai văzut una la fel!

— Mi-a cumpărat-o Willi, zise Fridolin. Azi e ziua mea.

— Ziua ta! făcu Müller. Atunci trebuie să primești și de la mine un cadou.

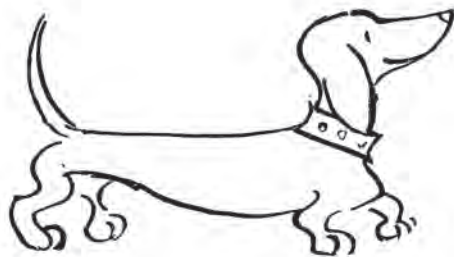
Deschise o cutie și scoase un biscuit mare cu ciocolată. Știa foarte bine ce-i place unui teckel.

— Mulțumesc frumos! zise Fridolin și porni mai departe.

Dintr-odată îi ajunse la nas mirosul de carne și cârnați. Peste drum era măcelăria, unde îi plăcea atât de mult să facă popas.

„Trebuie să-mi arăt zgarda și pe-acolo“, se gândi Fridolin și începu să se uite grijuliu în susul și-n josul străzii, ca să vadă dacă nu vine vreo mașină. Apoi traversă și intră la măcelărie.

— Bună ziua, domnule măcelar! îi zise el bărbatului de după tejghea.

— Bună, Fridolin! Ce să fie? întrebă măcelarul. Și de unde ai zgarda aia splendidă? N-am mai văzut așa ceva.

— Chiar azi am primit-o de la Willi, răspunse bucuros teckelul. E ziua mea.

— E ziua ta?! făcu măcelarul. Atunci trebuie să primești și de la mine ceva.

Tăie o bucată zdravănă de cârnat și i-o aruncă peste tejghea.

Fridolin făcu un salt și o înhăță din zbor. Apoi o dădu gata într-o clipită.

— Mulțumesc, domnule măcelar, zise și ieși iar în stradă.

„Acum trebuie să trec și pe la patiseria Covrigea“, se gândi teckelul. Și intră alături.

— Bună ziua, domnule Covrigea!

— Bună dimineța, Fridolin! îl salută patiserul. Ce-ai dori? Și de unde ai zgarda aia splendidă? N-am mai văzut așa ceva.

— Azi e ziua mea, răspunse Fridolin. Mi-a cumpărat-o Willi, din economiile lui.

— E o zgardă splendidă! repetă patiserul. Trebuie s-o vadă și nevastă-mea.

Și o strigă pe doamna Covrigea.

— O, dar e splendidă! confirmă și ea. Din piele roșie veritabilă, cu ținte aurii! E cea mai frumoasă zgardă din oraș. Trebuie să primești și de la noi un cadou. Ce ți-ar plăcea mai mult și mai mult?

Fridolin clipi spre tortul mare din vitrină, care mirosea dumnezeiește, și începu să dea din coadă. Dar își zise: „Ei, să nu ne obrăznicim!“

— Poate o prăjiturică de ciocolată?

— O prăjiturică de ciocolată? întrebă patiserul. Bineînțeles! Azi e prima ta aniversare și, pentru că ești un teckel foarte prietenos, meriți o prăjiturică de ciocolată.

— Mulțumesc! zise Fridolin, și imediat prăjiturica se făcu nevăzută.

— Ai grijă să nu-ți fure cineva zgarda aia frumoasă! strigă după el doamna Covrigea. N-o să-i pice bine lui Willi.

— Sigur că am grijă, zise Fridolin îndepărtându-se bucuros.

Deodată îi răsări în față pisica neagră din vecini. Fridolin ar fi vrut să latre și să o ia la goană, ca de obicei. Fiindcă, de câte ori îl vedea pe stradă, pisica se zburlea,

începea să scuipe și-și scotea ghearele. Dar în ziua aia pisica clipea mios către el. Se apropie torcând.

— Ce ai tu la gât? întrebă ea. O zgardă! Și ce zgardă!

— Ce-i așa deosebit? întrebă Fridolin. Un teckel adevărat a primit o zgardă pe cinste cadou de ziua lui.

Și, înainte să apuce pisica să mai zică ceva, Fridolin îi întoarse spate. „Clementine s-o fi trezit?“ se întrebă el deodată.

Clementine era o teckeliță care locuia într-o casă mare. Lui Fridolin îi plăcea de multă vreme, și ar fi fost bucuros să o scoată la plimbare. Dar ea n-avea niciodată ochi pentru el. Și asta-l enerva foarte tare pe Fridolin.

Acolo era! Clementine stătea tolănită în capătul scărilor, bucurându-se de soarele dimineții și studiind plictisită strada principală, care se întindea sub ochii ei.

„Nu, de data asta n-am de gând să fug“, se gândi Fridolin în timp ce trecea pe lângă casă. Chiar în momentul ăla Clementine sări de la locul ei și coborî scările în grabă.

— Bună dimineța, Fridolin! Mai să nu te recunosc! zise ea. Ești atât de drăguț azi. De unde ai zgarda aia?

— Bună ziua, Clementine, răspunse Fridolin privind-o fermecat. Am primit-o cadou astăzi. E ziua mea.

— E o zgardă splendidă! continuă Clementine. Pot s-o probez și eu?

— Nu, mi-e teamă că nu se poate, răspunse Fridolin. E cadou de la Willi. O chestie care nu se împrumută... Pricepi?

— A, deci așa... zise teckelița. Dar vrei să ne plimbăm? Ieri am îngropat un os în grădină. Ce părere ai?

— Cu mare plăcere, dar ceva mai încolo, răspunse Fridolin. Azi am mâncat o grămadă... un biscuit cu ciocolată de la Müller, o bucată de cârnat la măcelărie

și o prăjiturică de ciocolată de la Covrigea. Iar acasă mă așteaptă mama lui Willi. Încă nu mi-am băut laptele...

Fridolin și Clementine se adulmecară de rămas-bun, apoi teckelul porni mai departe pe stradă.

Dar n-a ajuns prea departe. În spatele lui s-a auzit un mârâit zdravăn. Întorcându-se, a dat cu ochii de un boxer care se uita la el rânjind.

— Ce cauți pe-aici cu zgarda aia, păcăliciule?! lătră dulăul. Ce te dai mare cu ea prin tot cartierul?

Fridolin ar fi vrut să-i povestească cum a primit zgarda cadou de ziua lui. Dar nu apucă să spună ceva, că se băgă în seamă un șpiț alb:

— Care-i treaba? Păcăliciul ăsta încrezut a venit să se dea mare cu zgarda lui?

Teckelul o luă la sănătoasa. Dar toți câinii de pe stradă începură să latre:

— Păcăliciule! Încrezutule! Dispari, dacă vrei să scapi cu viață!

Boxerul se luă după Fridolin, urmat de o adevărată haită de potăi mânioase.

— Puneți laba pe el! Luați-i zgarda! strigau cu toții.

Fridolin gonea din toate puterile. „Repede, acasă!“ se gândi el. „Aici nu sunt deloc în siguranță. Dar în casă n-o să îndrăznească să intre.“

După un colț dădu nas în nas cu un dog german.

— Pune laba pe el! Înhață obrăznicătura aia! îi strigară dogului câinii care îl urmăreau pe Fridolin.

Dogul își dezveli colții enormi și se repezi lătrând după teckel.

„Sunt pierdut!“ își zise Fridolin sfârșit. „Vin din toate direcțiile. Ce să fac?“

Se uită disperat în toate părțile. În apropiere zări o ușă deschisă. Se repezi într-acolo. Era ușa lăptăriei. Nici nu se ascunse bine în spatele unui bidon mare de lapte, că se porni hărmălaia: ajunseseră și urmăritorii.

— Trebuie să fie pe-aici! strigă unul. L-am văzut intrând!

Lăptarul puse mâna pe o mătură și începu să strige:

— Ieșiți de-aici, potăilor! Valea! Ce v-a apucat?

Și ieși de după teighea, amenințându-i cu mătura.

Deodată, spițul strigă:

— E acolo! L-am văzut. S-a ascuns după un bidon.

Fridolin o zbughi de-acolo. Fugea cât îl țineau picioarele.

Furioși, câinii se repeziră la bidonul cu lapte, care începu să se clatine și se răsturnă cu un zgomot îngrozitor. Podeaua se umplu de lapte.

Dar teckelul ieșise deja pe ușă. „Dacă apuc să dau colțul“, se gândi el, „n-au cum să mă mai găsească.“

Coti pe strada vecină, gonind din răspuțeri.

Până la urmă îndrăzni să se oprească și să-și mai tragă sufletul.

Asta fusese o vânătoare în toată regula! N-avea de ales: trebuia s-o apuce spre casă pe ocolite. Dacă mai dădea piept cu câinii, adio casă!

Pitit după un tomberon, Fridolin așteaptă să-și revină. Apoi o porni agale pe stradă, mergând pe bordură. Din când în când se mai oprea să adulmece câte-un stâlp ori colțul unei case.

„Ce te faci când celorlalți nu le mai place de tine?“ se gândea el abătut. „Numai Clementinei i-a plăcut zgarda. Dar noi singuri n-o să putem face față haitei!“

Nu dădu bine colțul pe strada lui, că auzi un lătrat:

— Uitați-l! E acolo! Puneți laba pe el!

Îl descoperiseră. Stăteau chiar în fața casei lui. Fridolin se întoarse și o luă din nou la sănătoasa, cât îi permiteau picioarele lui scurte.

„Trebuie să mă ascund undeva“, se gândi el. „Dacă alerg, n-am nicio șansă de scăpare.“

La un colț de stradă era parcat un camion. Teckelul se repezi sub el. Preț de câteva clipe, urmăritorii îl pierdură din ochi. Dar nu dură mult până când începu iar hărmălaia. Fridolin o rupse din nou la goană. Lătrăturile se apropiau tot mai mult:

— Puneți laba pe el! Puneți laba pe el!

„Să intru în vreo casă care e deschisă?“ se gândi el disperat. „Dar, dacă mă găsesc, nu mai pot ieși de-acolo. Ba s-ăr putea să o încasez și de la stăpânul casei.“

Fridolin a ajuns la gară. N-avea voie să se plimbe pe acolo. Willi îi interzisesese asta cu desăvârșire, pentru că pe strada aia treceau foarte multe mașini. În plus, un cățeluș putea să ajungă foarte ușor sub roțile

trenului. Dar ce putea să facă bietul de el? Dulăii erau pe urmele lui.

— Puneți laba pe el! Mușcați-l! se auzea în spate.

Curând aveau să-l prindă și să-l culce la pământ.

— Willi! strigă Fridolin. Ajutor!

Urcă scările de la intrarea gării, traversă holul mare și ieși pe peron. Dar ceilalți erau tot pe urmele lui. Îi auzea cum găfâie.

— Nu mai pot, suspină Fridolin.

Ar fi vrut să se tolănească undeva și să-și odihnească picioarele.

În clipa aia văzu niște vaci care urcau într-un vagon.

„Trebuie să mă ajute“, se gândi teckelul și, cu ultimele puteri, o porni într-acolo.

Fără să stea prea mult pe gânduri, se băgă între ele și urcă pe rampă în vagonul lor. De dincolo de ușă se auzeau lătrături și mugete furioase.

— Trebuie să fie aici! Probabil că s-a băgat printre vaci, s-a auzit vocea unui câine de afară.

— Cară-te, potaie! a mugit o vacă. Dacă nu, te iau în coarne!

— Poate e în vagon! a strigat alt câine.

„Acum o să mă descopere“, s-a gândit Fridolin și s-a ghemuit în cel mai întunecos colț.

— Nu, e sub vagon! a strigat altul. Repede, după el! Altfel o să ne scape!

Lătrăturile s-au rărit. Vacile tot mai urcau în vagon, una după alta. Teckelul a răsuflat ușurat. Niciun câine nu observase că a urcat în vagonul vacilor.